

Не допомогла сьвятая сна.
А ти аж плакала, молилась,
Та й занехаяла. Везла
Назад гадюку в серці люту,
Та трошки в пляшечці отрути.

Не їла три дні й не пила.
Вернувшись з прощі, і три ночі
Не спала; впали карі очі,
Засохли губи, і в-ночі
Щось ходя шепче сьміючись.
Аж тиждень так собі нудила.
А потім трути розвела
І генерала напоїла,
Та й спать, упоравшись, лягла.

— „Тепер старого поховаю,
А молодого привітаю,
Та й буду жить собі та й жить,
Петруся серденько любить...”
Подумала, чи то сказала.
Хотіла спать, але не спала;
І ждала сьвіту, і дожить
До сьвіту божого боялась.

І задзвонили в-ранці рано
По генераловій душі;
Заговорили щось погане,
До генерала ідучи
Прощатись, люде. Аж гуде,
З усіх усюд народу йде:
Та щось шепчуть про отруту
І судових неначе ждуть.
І разом стихли на мінуту:
Приїхали. Ножі беруть
І генерала розчиняють,
І яд знаходять в животі.
І на Господньому хресті
Уся громада присягає.
Заприсягла. Питає суд:
— „Тепер скажіте, християне,